

РЕШЕНИЕ

№ 777

гр. София, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **7389** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 64, ал. 7 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на С. С. Т., ЕГН: [ЕГН] против Разпореждане от 12.07.2023 г. на старши полицаи при 07 РУ-СДВР. В жалбата се твърди, че същото е неправилно и незаконосъобразно, поради издаването му в нарушение на установената форма и законового съдържание на разпореждането, при неспазване на материално правния закон, административно производствените правила и целта на закона.

В проведеното съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован не се явява, не изразява становище.

Ответникът, старши полицаи при 07 РУ-СДВР, редовно призован, не се явява. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, Административен съд София- град намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и в съответствие с изискванията за форма и реквизити, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

С обжалваното разпореждане, издадено на основание чл. 64 от ЗМВР на

жалбоподателя е разпоредено:1.всички спорни въпроси за имот, намиращ се на посочения в разпореждането адрес, да се решават по законоустановения ред;2. Да не се саморазправя с лицето Н. К.; всички въпроси да решават по законоустановения ред. От събраните по делото доказателства се установява, че разпореждането е издадено във връзка със служебно посещение от страна на жалбоподателя на имот, находящ се в [населено място], [улица].

По делото е представена докладна записка от 13.07.23г., съставена от старши полицаи В. П., в която е посочено, че за времето от 07.00ч. до 19.00ч., същият е назначен за автопатрул. Във връзка със сигнал за съдействие на служители на Община „С.“ посетили адрес [улица]. На място установили жалбоподателя и лицето Н. кирков. Първият твърдял, че имотът е общинска собственост, а вторият – че е негов. На двамата били съставени разпореждания да не се саморазправят, всички спорни въпроси да решават по законоустановения ред, както и да представят документи за собственост в 07 РУ. Разпореждането е връчено на жалбоподателя Т. на датата на постановяването му-12.07.2023г.

При тези данни съдът прави следните изводи:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК вр. чл. 64, ал. 7 от ЗМВР 14-дневен срок, от лице, на което е вменено задължение и в този смисъл са засегнати по неблагоприятен начин неговите права и интереси, пред компетентния съд, поради което е процесуално допустима.

По същество е основателна.

Разпореждането е издадено на основание чл. 64 от ЗМВР, съгласно която, полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено. В чл. 64, ал. 5 ЗМВР е регламентирано задължителното реквизитно съдържание на издаденото в писмена форма разпореждане. В този случай то следва да съдържа в условията на кумулативност следните реквизити: 1. наименование на органа, който го издава; 2. адресат на разпореждането; 3. фактически и правни основания за издаване; 4. разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението; 5. пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; 6. дата на издаване и подпис на лицето, издало разпореждането, с означаване на длъжността му.

По делото не се оспорва компетентността на органа, издал атакуваното разпореждане. Настоящият съдебен състав намира, че процесното Разпореждане е издадено в изискуемата от чл. 64, ал. 1, изр. 2 от ЗМВР писмена форма, но не съдържа всички изискуеми реквизити съгласно чл. 64, ал. 5 от ЗМВР. Относно изискуемите съгласно т. 3 на чл. 64, ал. 5 от ЗМВР фактически и правни основания за издаване на разпореждането следва да се посочи, че в процесното разпореждане не е посочено правното основание, на което се издава. Макар да са вписани издател, адресат и разпоредителна част - какво следва да се извърши, липсва фактическо основание за издаване на разпореждането. Не е посочено в каква връзка се дават конкретните указания, на какво фактическо основание, във връзка с какви настъпили обстоятелства, защо се дава именно на жалбоподателя, в какво качество. Обратно на твърденията на ответника в писмените бележки, такива мотиви не се съдържат и в друг документ, изхождащ от органа, издал разпореждането, към които да е направено препращане в в оспорения акт. В представената по делото административна преписка

не се съдържат и доказателства в тази насока. Цитираната докладна записка е съставена във връзка с издадените вече разпореждания и не съдържа данни какви факти са установени, какво е било поведението на жалбоподателя и другите участници и какво е наложило издаването на процесното разпореждане.

Излагането на фактическите основания в административния акт е от съществено значение, тъй като само по този начин както лицето, спрямо което е насочено разпореждането, така и съдът при осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност, могат да установят кои са конкретните факти, въз основа на които полицейският орган е счел, че следва да упражни предоставените му властнически правомощия. Именно изложените в административния акт факти очертават и предмета на доказване. При издаването на оспореното разпореждане, съгласно чл. 64, ал. 5, т. 3 от ЗМВР, административният орган е бил длъжен да посочи както правните, така и фактическите основания за издаването му, което в случая не е сторил.

Липсата на мотиви винаги съставлява съществено процесуално нарушение, което опорочава в съществена степен издадения административен акт, тъй като лишава съда от възможността да осъществи проверка на неговата правилност, а този факт сам по себе си е достатъчен разпореждането да се отмени като незаконосъобразно, без спора да се разглежда по същество. Макар по делото да са приложени други писмени доказателства, от същите не се изяснява фактическата обстановка по случая, поради което съдът намира, че те не могат да компенсират липсата на мотиви, тъй като административният орган не е посочил такива в разпореждането. Ето защо, не би могло да се приложи тълкуването, дадено с Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС на Република България и се преодолее липсата на мотиви в издадения акт. Поради това не може да се направи извод за конкретно поведение на жалбоподателя, обосноваващо издаването на разпореждане по чл. 64 от ЗМВР за прекратяване на някакви и то противоправни негови действия.

Оспореното Разпореждане не съдържа и ясна разпоредителна част съобразно изискванията на чл. 64, ал. 5, т. 4 от ЗМВР - съдържа задължения на адресата, но не съдържа начин и срок за изпълнението им. Не е ясно и на какво основание именно жалбоподателят е адресат на процесното разпореждане съгласно чл. 64, ал. 5, т. 2 от ЗМВР, доколкото не е ясно индивидуализирано кои точно моторни превозни средства, паркирали в активна и аварийна пътна лента следва да бъдат изтеглени, къде точно се намират същите, кои правила на ЗДВП са нарушили и по какъв начин създават предпоставки за ПТП. По отношение на втората част от разпореждането също не е става ясно какво точно е разпоредено на лицето и на какво фактическо основание. Не са визиран нито начина, нито срока на изпълнението на дадените указания, което е задължително, съгласно нормата на чл. 64, ал. 5, т. 4 от ЗМВР.

Общото посочване в оспорения акт - да решава спорните въпроси по законоустановения ред и да не се саморазправя, не дава яснота нито за адресата какво точно поведение следва да има, нито за съда възможност да провери описаните обстоятелства. Необходимостта дадените разпореждания да са точни и конкретни, описани по начин да е ясно на лицето към което са отправени, какви точно действия следва да предприеме или да се въздържа, да е посочен начина на изпълнението им и срока за това е продиктувана и от това, че неизпълнението на същите влече след себе си ангажирането на административно-наказателна отговорност на нарушителят ги лице по реда на чл. 257 от ЗМВР. Отсъствието на ясни и конкретни мотиви за издаване на оспореното разпореждане пречатства проверката на съда за неговата

материална законосъобразност и за съответствието му с целта на закона.

Предвид изложеното, съдът намира, че обжалваният акт е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен.

При този изход на спора, жалбоподателят има право на разноски. Такива обаче, не се претендират, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Водим от горните мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. С. Т., ЕГН: [ЕГН] Разпореждане от 12.07.2023 г. на старши полицаи при 07 РУ-СДВР, като незаконосъобразно.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: